Сборник съдебна практика

РЕШЕНИЕ НА СЪДА (четвърти състав)

21 юли 2016 година*

„Обжалване — Марка на Европейския съюз — Заявка за словна марка на Европейския съюз „English pink“ — Възражение на притежателя на словната марка „PINK LADY“ и на фигуративните марки, съдържащи словните елементи „Pink Lady“ — Отхвърляне на възражението — Решение на Съд за марките на Европейския съюз — Изменение — Сила на пресъдено нещо“

По дело C-226/15 P

с предмет жалба на основание член 56 от Статута на Съда на Европейския съюз, подадена на 18 май 2015 г.,

Apple and Pear Australia Ltd, установено във Виктория (Австралия),

Star Fruits Diffusion, установено в Кадрус (Франция),

представлявани от T. de Haan, адвокат, и P. Péters, advocaat,

жалбоподатели,

като други страни в производството са:

Служба на Европейския съюз за интелектуална собственост (EUIPO), за която се явява J. Crespo Carrillo, в качеството на представител,

ответник в първоинстанционното производство,

Carolus C. BVBA, установено в Nieuwerkerken (Белгия),

встъпила страна в първоинстанционното производство,

СЪДЪТ (четвърти състав),

състоящ се от: T. von Danwitz, председател на състава, K. Lenaerts, председател на Съда, изпълняващ функцията на съдия в четвърти състав, C. Lycourgos (докладчик), E. Juhász и C. Vajda, съдии,

генерален адвокат: M. Bobek,

секретар: V. Giacobbo-Peyronnel, администратор,

* Език на производството: френски.

предвид изложеното в писмената фаза на производството и в съдебното заседание от 4 февруари 2016 г.,

след като изслуша заключението на генералния адвокат, представено в съдебното заседание от 13 април 2016 г.,

постанови настоящото

Решение

1 С жалбата си Apple and Pear Australia Ltd и Star Fruits Diffusion искат отмяна на решение на Общия съд на Европейския съюз от 25 март 2015 г., Apple and Pear Australia и Star Fruits Diffusion/СХВП — Carolus C. (English pink) (T-378/13, наричано по-нататък „обжалваното съдебно решение“, EU:T:2015:186), тъй като с това решение той отхвърля жалбата им с главно искане за изменение на решението на четвърти апелативен състав на Службата на Европейския съюз за интелектуална собственост (EUIPO) от 29 май 2013 г. относно производство по възражение между тях и Carolus C. BVBA (наричано по-нататък „спорното решение“).

Правна уредба

2 Съображения 16 и 17 от Регламент (ЕО) № 207/2009 на Съвета от 26 февруари 2009 година относно марката на Европейския съюз (ОВ L 78, 2009 г., стр. 1) имат следното съдържание:

„(16) Необходимо е решенията относно валидността и нарушението на марките на ЕС да имат действие и да се прилагат в целия Съюз, като това е единственият начин да се избегнат взаимнопротиворечиви решения на съдилищата и на Службата и засягане на единния характер на марките на ЕС. За всички съдебни искове относно марките на ЕС следва да се прилагат разпоредбите на Регламент (ЕО) № 44/2001 на Съвета от 22 декември 2000 г. относно компетентността, признаването и изпълнението на съдебните решения по граждански и търговски дела [ОВ L 12, 2001 г., стр. 1; Специално издание на български език 2007 г., глава, 19, том 3, стр. 74], освен ако настоящият регламент дерогира от тях.

(17) Следва да се избягват противоречиви съдебни решения, постановени в резултат на искове, които включват същите страни и които са подадени за същите факти въз основа на марка на ЕС и на паралелни национални марки. […]“.

3 Според член 6 от Регламент № 207/2009 марката на ЕС се придобива чрез регистрация.

4 Член 8, параграф 1, буква б) и параграф 5 от този регламент гласят:

„1. При възражение на притежателя на по-ранна марка, се отказва регистрация на заявената марка:

[…]

б) когато поради своята идентичност или сходство с по-ранната марка и поради идентичността или сходството на стоките или услугите, които двете марки обозначават, съществува вероятност от объркване в съзнанието на хората на територията, на която е защитена по-ранната марка; вероятността от объркване включва възможност за свързване с по-ранната марка.

[…]

5. При възражение от притежателя на регистрирана по-ранна марка по смисъла на параграф 2, се отказва регистрация на марката, за която е била подадена заявката, когато тя е идентична или сходна с по-ранна марка, независимо дали стоките или услугите, за които е подадена заявката, са идентични, сходни или не са сходни с тези, за които е регистрирана по-ранната марка, когато, в случай на по-ранна марка на ЕС, марката се ползва с известност в Съюза, или, в случай на по-ранна национална марка, марката се ползва с известност в съответната държава членка, и ако използването без основание на марката, за която е била подадена заявка, би довело до несправедливо облагодетелстване от отличителния характер или от репутацията на по-ранната марка или би ги увредило“.

5 Член 9, параграф 1, букви б) и в) от посочения регламент гласят:

„Регистрацията на марка на ЕС предоставя на притежателя ѝ изключителни права.[…] [П]ритежателят […] има право да забрани на всяко трето лице да използва в търговската дейност без негово съгласие всеки знак за стоки или услуги, когато:

[…]

б) знакът е идентичен или сходен с марката на ЕС и е използван във връзка със стоки или услуги, идентични или сходни със стоките или услугите, за които е регистрирана марката на ЕС, ако съществува вероятност от объркване в съзнанието на хората; вероятността от объркване включва възможност за свързване на знака с марката;

в) знакът е идентичен или сходен с марката на ЕС, независимо дали е използван за стоки или услуги, които са идентични, сходни или не сходни с тези, за които е регистрирана марката на ЕС, ако последната се ползва с известност в Съюза и ако използването без основание на този знак би довело до несправедливо облагодетелстване от отличителния характер или от репутацията на марката на ЕС или би ги увредило“.

6 Според член 41, параграф 1, initio от Регламент № 207/2009 в срок от три месеца след публикуването на заявката за марка на ЕС може да бъде направено възражение срещу регистрацията на марка, на основание че регистрацията трябва да бъде отказана по силата на член 8 от този регламент.

7 Член 42, параграф 5 от регламент № 207/2009 предвижда:

„Ако от разглеждането на възражението става ясно, че е изключено марката да бъде регистрирана за всички или за част от стоките или услугите, за които е била подадена заявка за марка на ЕС, заявката се отхвърля за съответните стоки или услуги. В противен случай, възражението се отхвърля“.

8 Според член 56, параграф 3 от този регламент „[и]скането за отмяна или за обявяване на недействителност е недопустимо, ако по искане, което има същия предмет и същото основание, между същите страни има решение от юрисдикцията на държава членка и ако това решение е придобило сила на пресъдено нещо“.

9 Според член 65, параграф 3 от посочения регламент „Съдът може както да отмени, така и да измени оспореното решение“.

10 Член 95, параграф 1 от същия регламент гласи:

„Държавите членки определят на тяхната територия възможно най-ограничен брой национални първоинстанционни и второинстанционни юрисдикции, наричани по-нататък „съдилища за марките на ЕС“, които изпълняват функциите, които са им предоставени съгласно настоящия регламент“.

11 В член 96 Регламент № 207/2009 е предвидено следното:

„Съдилищата за марките на ЕС имат изключителна компетентност:

а) за всички искове за нарушение и, ако националният закон го позволява, при опасност от нарушение на правата върху марки на ЕС;

[…]

в) за всички искове, заведени в резултат на обстоятелствата, посочени в член 9, параграф 3, второ изречение;

г) за насрещни искове за отмяна или за обявяване на недействителност на марката на ЕС съгласно член 100“.

12 Член 100, параграфи 1, 2, 6 и 7 от този регламент гласи:

„1. Насрещният иск за отмяна или за обявяване на недействителност може да се основава само на основанията за отмяна или за недействителност, предвидени в настоящия регламент.

2. Съдът за марките на ЕС отхвърля насрещния иск за отмяна или за обявяване на недействителност, ако решение, взето от Службата между същите страни въз основа на иск, имащ същия предмет и същото основание, вече е станало окончателно.

[…]

6. Когато съд за марките на ЕС се е произнесъл с решение, придобило сила на пресъдено нещо по насрещен иск за отмяна или за обявяване на недействителността на марка на ЕС, копие от решението се изпраща на Службата. Всяка страна може да иска информация относно това предаване. Службата вписва решението в Регистъра на марките на ЕС в съответствие с разпоредбите на регламента за прилагане.

7. Съдът за марките на ЕС, сезиран с насрещен иск за отмяна или за обявяване на недействителност, може да спре производството по иска на притежателя на марката на ЕС и след изслушване на другите страни да покани ответника да представи иск за отмяна или за обявяване на недействителност пред Службата, в срока, който той му определи. Ако искът не бъде представен в този срок, производството продължава а насрещният иск се счита за оттеглен. Прилага се член 104, параграф 3“.

13 В член 109, параграфи 2 и 3 от посочения регламент е предвидено следното:

„2. Юрисдикцията, сезирана с иск за нарушение въз основа на марка на ЕС, отхвърля иска, ако въз основа на същите факти е било постановено окончателно решение по същество между същите страни въз основа на идентичната национална марка, валидна за идентичните стоки или услуги.

3. Юрисдикцията, сезирана с иск за нарушение въз основа на национална марка, отхвърля иска, ако въз основа на същите факти е било постановено окончателно решение по същество между същите страни въз основа на идентична марка на ЕС, валидна за идентични стоки или услуги“.

Обстоятелства, предхождащи спора

14 На 13 октомври 2009 г. Carolus C. подава в EUIPO заявка за регистрация на марка на ЕС на основание на Регламент № 207/2009. Марката, чиято регистрация се иска, е словният знак „English pink“.

15 Стоките, за които се иска регистрация, спадат към клас 31 по смисъла на ревизираната и изменена Ницска спогодба относно Международната класификация на стоките и услугите за регистрация на марки от 15 юни 1957 г. (наричана по-нататък „Ницската спогодба“) и отговарят по-конкретно на пресни плодове и зеленчуци.

16 На 20 април 2010 г. жалбоподателите подават възражение срещу регистрацията на тази марка за същите стоки на основание член 41 от Регламент № 207/2009.

17 Възражението се основава на следните по-ранни марки:

— словната марка на ЕС „PINK LADY“, регистрирана на 27 февруари 2003 г. под номер 2042679, обозначаваща стоките, спадащи към клас 31 по смисъла на Ницската спогодба и съответстващи на следното описание, а именно: „Селскостопански, градинарски продукти, включително плодове, семена, растения и дървета, по-специално ябълки и ябълкови дървета“,

— изобразената по-долу фигуративна марка на ЕС № 4186169, регистрирана на 15 декември 2005 г. и обозначаваща по-конкретно стоките, спадащи към клас 31 по смисъла на Ницската спогодба и съответстващи на следното описание, а именно: „Пресни плодове; ябълки; овощни дървета; ябълкови дървета“:

— изобразената по-долу фигуративна марка на ЕС № 6335591, регистрирана на 30 юли 2008 г. и обозначаваща стоките, спадащи към клас 31 по смисъла на Ницската спогодба и

съответстващи на следното описание, а именно: „Селскостопански, градинарски продукти, включително плодове, семена, растения и дървета, по-специално ябълки и ябълкови дървета“:

18 В подкрепа на възражението са посочени основанията по член 8, параграф 1, буква б) и параграф 5 от Регламент № 207/2009.

19 С решение от 27 май 2011 г. отделът по споровете на EUIPO отхвърля възражението.

20 На 7 юни 2011 г. на основание членове 58—64 от Регламент № 207/2009 жалбоподателите подават жалба срещу това решение до EUIPO.

21 С решение от 28 юни 2012 г., постановено по иск за установяване на нарушение, предявен от жалбоподателите на основание по-ранните словна и фигуративни марки на ЕС и на марката на Бенелюкс № 559177, Tribunal de commerce de Bruxelles [Търговски съд, Брюксел] (Белгия), в качеството на съд за марките на ЕС, отменя марката на Бенелюкс „ENGLISH PINK“ и забранява на Carolus C. да използва този знак в Европейския съюз. С писмо от 4 юли 2012 г. жалбоподателите съобщават посоченото решение на EUIPO. С писмо от 29 август 2012 г. те информират EUIPO, че Carolus C. е приело съдебното решение и следователно същото е станало окончателно.

22 Със спорното решение четвърти апелативен състав на EUIPO отхвърля жалбата, подадена от жалбоподателите срещу решението на отдела по споровете на тази служба. Четвърти апелативен състав на EUIPO посочва по-конкретно, че няма сходство между конфликтните марки във визуален, концептуален и фонетичен аспект, и приема, че няма вероятност от объркване.

23 Той подчертава също, че отделът по споровете на EUIPO е направил правилно обобщение на съдържанието на множеството представени от жалбоподателите доказателства и е мотивирал надлежно своя извод, че всички тези доказателства са недостатъчни и неубедителни.

Производството пред Общия съд и обжалваното съдебно решение

24 На 23 юли 2013 г. Apple and Pear Australia и Star fruits Diffusion подават в секретариата на Общия съд жалба с главно искане да бъде изменено спорното решение, а при условията на евентуалност искат неговата отмяна.

25 В подкрепа на жалбата си те излагат седем основания. В първото основание, изведено от нарушение на член 75 от Регламент № 207/2009, се твърди, че в спорното решение няма мотиви относно последиците, които да се изведат от решението на Търговския съд, Брюксел от 28 юни 2012 г. Второто основание е изведено от нарушение на принципа на силата на пресъдено нещо. В

третото основание жалбоподателите се позовават на нарушение на общите принципи на правна сигурност, добра администрация и защита на оправданите правни очаквания. Четвъртото основание е изведено от нарушение на член 76 от Регламент № 207/2009. Петото и шестото основание са изведени от нарушение съответно на член 8, параграф 1, буква б) и на член 8, параграф 5 от Регламент № 207/2009. Седмото основание е изведено от нарушение на член 75 от същия регламент, поради обстоятелството че четвърти апелативен състав на EUIPO обосновал спорното решение с мотиви, по които страните не са могли да вземат становище.

26 С обжалваното съдебно решение Общият съд отменя спорното решение, тъй като то не е съобразено с решението на Търговския съд, Брюксел от 28 юни 2012 г. и в него не са преценени евентуалните последици, които това решение би могло да има за изхода на производството по възражение. Общият съд отхвърля жалбата на Apple and Pear Australia и Star fruits Diffusion в останалата част. Във връзка с искането на жалбоподателите за изменение на спорното решение в точки 68, 70 и 71 от обжалваното съдебно решение Общият съд по същество приема, че жалбоподателите нямат основание да се позовават на силата на пресъдено нещо, която има решението на Търговския съд, Брюксел от 28 юни 2012 г., и тъй като четвърти апелативен състав на EUIPO пропуснал да вземе предвид това решение и да прецени евентуалните последици, които то би могло да има за разрешаването на спора, Общият съд не бил в състояние да прецени какво решение трябвало да вземе този апелативен състав и следователно не могъл да упражни правото си да го измени.

Искания на страните

27 С жалбата си Apple and Pear Australia и Star Fruits Diffusion искат от Съда:

— да отмени обжалваното съдебно решение в частта, в която е отхвърлена жалбата с главно искане да бъде изменено спорното решение,

— да измени спорното решение, като приеме, че подадената от жалбоподателите жалба до четвърти апелативен състав на EUIPO е основателна и поради това трябва да бъде уважено възражението им срещу регистрацията на марката на ЕС „English pink“,

— да осъди EUIPO да понесе всички съдебни разноски на жалбоподателите, направени както в производството по обжалване, така и пред първата инстанция.

28 EUIPO иска от Съда:

— да отхвърли жалбата,

— да осъди Apple and Pear Australia и Star Fruits Diffusion да заплатят съдебните разноски.

По жалбата

29 Apple and Pear Australia и Star Fruits Diffusion повдигат три основания в подкрепа на жалбата си. Първото е изведено от нарушение на принципа на силата на пресъдено нещо. Във второто се посочва нарушение на общите принципи на правна сигурност, добра администрация и защита на оправданите правни очаквания. Третото основание е изведено от нарушение на член 65, параграф 3 от Регламент № 207/2009.

По допустимостта

30 EUIPO смята, че жалбата е недопустима, освен ако, както твърдят жалбоподателите, решението от 28 юни 2012 г. на Търговския съд, Брюксел, действащ като съд за марките на ЕС, има сила на пресъдено нещо и следователно е било задължително както за четвърти апелативен състав на EUIPO, така и за Общия съд.

31 Във връзка с това следва да се отбележи, че повдигнатото от EUIPO възражение за недопустимост спада към преценката по същество на основанията на жалбата. Наистина, въпросът дали решението на Търговския съд, Брюксел от 28 юни 2012 г. действително има сила на пресъдено нещо и следователно е било задължително за четвърти апелативен състав на EUIPO, е предмет на разглеждането на жалбата по същество.

32 Поради това повдигнатото от EUIPO възражение за недопустимост следва да се отхвърли.

По съществото на спора

По първото и второто основание

– Доводи на страните

33 С първото и второто основание, които е уместно да бъдат разгледани заедно, тъй като са свързани, жалбоподателите твърдят, че Общият съд допуска грешка при прилагане на правото, като приема, че окончателното решение на Търговския съд, Брюксел от 28 юни 2012 г. не е достатъчно за определяне на решението, което четвърти апелативен състав на EUIPO е трябвало да вземе.

34 С първото си основание те твърдят, че като приема в точка 64 от обжалваното съдебно решение, че силата на пресъдено нещо не е задължителна нито за апелативния състав на EUIPO, нито за съда на Съюза, когато упражнява своя контрол за законосъобразност и правомощието си да измени решението на основание член 65, параграф 3 от Регламент № 207/2009, Общият съд нарушава принципа на силата на пресъдено нещо, без да има основателна причина за това. С второто основание те допълват, че по този начин Общият съд нарушава общите принципи на правна сигурност, добра администрация и защита на оправданите правни очаквания.

35 Първият довод на първото основание на жалбоподателите е, че е неправилно и непълно да се приеме, както приема Общият съд в точки 59 и 63 от обжалваното съдебно решение, че законосъобразността на решенията на апелативните състави на EUIPO трябва да се преценява единствено въз основа на Регламент № 207/2009 според неговото тълкуване от съда на Съюза. Всъщност EUIPO не била освободена от задължението да спазва общите принципи на правото на Съюза, един от които е принципът на силата на пресъдено нещо.

36 Вторият довод на първото основание на жалбоподателите е, че за разлика от административното решение, прието в производство по възражение, съдебно решение като решението от 28 юни 2012 г. на Търговския съд, Брюксел от 28 юни 2012 г. има сила на пресъдено нещо. В това отношение само окончателно решение на EUIPO за обявяване на недействителност или за отмяна на вече регистрирана марка имало сила на пресъдено нещо и било задължително за съдилищата за марките на ЕС.

37 Третия довод на това първо основание, изложен от жалбоподателите, е, че Търговският съд, Брюксел е постановил решение на основание на Регламент № 207/2009, в рамките на автономната система на марките на ЕС, от която той е част. Действайки въз основа на член 95

от Регламент № 207/2009, този съд установил наличието на вероятност от объркване и засягане на марките с репутация на жалбоподателите само въз основа на този регламент. По този начин забраната за използване на словния знак „English pink“ била постановена за цялата територия на Съюза, за да защити произтичащите от правото на Съюза права на жалбоподателите.

38 Жалбоподателите посочват, че за разлика от положението, във връзка с което е постановено решение Emram/СХВП — Guccio Gucci (G) (T-187/10, EU:T:2011:202), страните в производството пред Търговския съд, Брюксел и пред EUIPO са едни и същи, действат в едно и също качество и се основават на едни и същи права във връзка с един и същ спорен словен знак въз основа само на Регламент № 207/2009.

39 Четвъртият довод на първото основание на жалбоподателите е, че съображение 17 и член 109, параграфи 2 и 3 от този регламент потвърждават, че независимостта на автономната система на марките на ЕС трябва да отстъпи пред общия принцип на силата на пресъдено нещо.

40 Петият довод на това основание на жалбоподателите е, че обратно на това, което Общият съд приема в точки 60 и 63 от обжалваното съдебно решение, липсата на конкретни разпоредби в Регламент № 207/2009, в които се посочва, че в производство по възражение EUIPO е обвързана от решение на съд за марките на ЕС, не може да обоснове отказа да се приложи принципът на силата на пресъдено нещо.

41 Становището на жалбоподателите във връзка с това е, че отказът на Общия съд да измени спорното решение, е още по-необоснован, като се вземе предвид фактът, че общата структура, задачите и целите на Регламент № 207/2009 налагат влезлите в сила решения на съдилищата за марките на ЕС да не бъдат поставяни под въпрос от EUIPO и обратно, и особено тези, постановени между „същите страни“.

42 С шестия довод на първото основание жалбоподателите подчертават, че постановената от Търговския съд, Брюксел съдебна забрана е относно използването на словния знак „English pink“ в целия Съюз. В това отношение Общият съд допуснал грешка при прилагане на правото, приемайки по-конкретно в точки 63 и 65 от обжалваното съдебно решение, че съдебното производство за установяване на нарушение е само относно национална марка или предметът му е само отмяната на марката на Бенелюкс „ENGLISH PINK“ и забраната на нейното използване.

43 Със седмия довод на това основание жалбоподателите посочват, че обратно на това, което Общият съд твърди в точки 65—68 от обжалваното съдебно решение, основанието и предметът на иска за установяване на нарушение, по който Търговският съд, Брюксел е постановил решение, и на иска за установяване на нарушение, висящ под формата на производство по възражение пред EUIPO, са идентични. По този начин Общият съд неправилно отказал да приложи принципа на силата на пресъдено нещо, отразен в Регламент № 207/2009 и в Регламент № 44/2001.

44 Наистина, когато става въпрос за основанието на тези два иска, в което се посочва правната норма, на която се основава искането, жалбоподателите смятат, че то не се променя според номера на посочените членове или параграфи. В това отношение значение имало само правното основание, а именно приложимото правно понятие. В случая обаче „вероятност от объркване“ и „нарушаване на правата върху марка на ЕС с репутация“ по смисъла на Регламент № 207/2009 били посочени както пред Търговския съд, Брюксел, така и пред EUIPO. Ставало въпрос за две уникални понятия, които се срещат в целия регламент независимо от номерирането на различните членове от този регламент.

45 Що се отнася до предмета, който е целта на искането, жалбоподателите смятат, че той не може да се ограничи до формалната страна на искането. Целта на искането, подадено до EUIPO, и на това до Търговския съд, Брюксел била въз основа на Регламент № 207/2009 да се установят нарушенията на изключителните права на жалбоподателите върху техните по-ранни марки на ЕС, до които води словният знак „English pink“. Затова предметът на двете искания бил един и същ, а именно да се определи отговорността на Carolus C. при нарушаването на правата на жалбоподателите. В това отношение фактът, че властите санкционират различно този един и същ предмет, а именно, от една страна, със забраната за използване на словния знак „English pink“ като марка на Бенелюкс и от друга страна, с отказа да се регистрира словният знак „English pink“ като марка на ЕС, не се отразявал по никакъв начин на самия предмет.

46 EUIPO смята, че първото и второто основание следва да се отхвърлят като неоснователни.

– Съображения на Съда

47 С първото и второто си основание жалбоподателите по същество твърдят, че решението на Търговския съд, Брюксел от 28 юни 2012 г. има сила на пресъдено нещо и следователно е било задължително за четвърти апелативен състав на EUIPO, който е разгледал възражението им срещу регистрацията на словния знак „English pink“ като марка на ЕС.

48 В самото начало следва да се отбележи, както посочва генералният адвокат в точка 51 от заключението си, че няма нито една разпоредба от Регламент № 207/2009, в която да е уредено процесуалното положение по настоящото дело: взаимодействието между производство за установяване на нарушение пред съд за марките на ЕС относно по-ранна марка на ЕС и национална марка, от една страна, и от друга страна, производство по възражение срещу регистрацията пред EUIPO, което се основава на същата по-ранна марка на ЕС и същия знак като националната марка, чиято регистрация се иска на равнище на Съюза. По-конкретно, както посочва Общият съд в точка 60 от обжалваното съдебно решение, в Регламент № 207/2009 няма никаква разпоредба, по силата на която при упражняване на тяхната изключителна компетентност в областта на регистрацията на марките на ЕС, и по-конкретно когато разглеждат възражение срещу регистрация на марка, инстанциите на EUIPO да са обвързани от решение на съд за марките на ЕС, постановено по иск за установяване на нарушение, дори ако то е влязло в сила.

49 Освен това от съображения 16 и 17 от посочения регламент по-конкретно следва, че законодателят на Съюза създава механизми, чиято цел е да се гарантира еднаквата закрила на марката на ЕС на цялата територия на Съюза, като по този начин потвърждава единния характер на марката на Европейския съюз. Както посочва Общият съд в точка 58 от обжалваното съдебно решение, в този контекст законодателят на Съюза е създал съдилищата за марките на ЕС, които са компетентни да постановяват забрани за продължаване на действията, които нарушават или създават опасност от нарушение на правата върху марка на ЕС, които се прилагат на цялата територия на Съюза.

50 От Регламент № 207/2009 и по-конкретно от дял IV от него относно процедурата по регистрация на марка на ЕС обаче следва, че EUIPO има изключителна компетентност в областта на регистрацията и възраженията срещу регистрацията на такава марка. Общият съд с основание посочва в точка 63 от обжалваното съдебно решение, че EUIPO е единствената инстанция, която законодателят на Съюза е оправомощил да разглежда заявките за регистрация и следователно да разрешава или отказва регистрацията на марка на ЕС. Липсата на разпоредби, в които се предвижда, че когато упражняват компетентността си във връзка с регистрацията на марка на ЕС или с възражение срещу тази регистрация, инстанциите на EUIPO са обвързани от влязло в сила решение на съд за марките на ЕС, се явява следствие от изключителната компетентност на EUIPO в тази област.

51 Следва освен това да се припомни значението на принципа на силата на пресъдено нещо както в правовия ред на Съюза, така и в националните правни системи. Действително с цел да се гарантира както стабилността на правото и на правоотношенията, така и доброто правораздаване, е важно съдебните решения, които са влезли в сила след изчерпване на възможностите или изтичане на сроковете за обжалване, да не могат повече да бъдат оспорвани (решения от 10 юли 2014 г., Impresa Pizzarotti, C-213/13, EU:C:2014:2067, т. 58 и от 6 октомври 2015 г., Târșia, C-69/14, EU:C:2015:662, т. 28).

52 Във връзка с това следва да се отбележи, че макар Регламент № 207/2009 да не определя изрично понятието „сила на пресъдено нещо“, от член 56, параграф 3 и от член 100, параграф 2 от този регламент по-конкретно следва, че за да имат влезлите в сила решения на юрисдикция на държава членка или на EUIPO сила на пресъдено нещо и следователно за да бъдат задължителни за такава юрисдикция или за EUIPO, успоредните производства пред тях трябва да са между същите страни и да имат същия предмет и същото основание.

53 Тъй като не се спори, че страните в производствата пред Търговския съд, Брюксел и пред четвърти апелативен състав на EUIPO са едни и същи, следва да се провери дали предметът на тези производства е бил един и същ.

54 В настоящия случай предметът, а именно съответните искания по делата, разгледани от Търговския съд, Брюксел и от EUIPO, не са идентични. Всъщност искът за установяване на нарушение пред този съд има за предмет отмяната на марката на Бенелюкс „ENGLISH PINK“ и забраната за използване на този знак на територията на Съюза, докато предмет на производството пред EUIPO е възражението срещу регистрацията на марката на ЕС „English pink“.

55 Във връзка с това жалбоподателите посочват, че разглежданите производства могат да имат един и същ предмет дори ако става въпрос за формално различни искания. Целта на искането до EUIPO и на това до Търговския съд, Брюксел била да се признаят на основание на Регламент № 207/2009 нарушенията на изключителните права на жалбоподателите върху техните по-ранни марки на ЕС, до които води словният знак „English pink“ на Carolus C. Затова предметът на двете искания бил еднакъв, а именно да се определи отговорността на Carolus C. при нарушаването на правата на жалбоподателите.

56 Такова твърдение не може да се приеме. Наистина, що се отнася, от една страна, до регистрацията на марка като марка на ЕС, целта ѝ, както следва от член 6 от Регламент № 207/2009, е да се придобие такава марка на ЕС. Затова предмет на възражението срещу такава регистрация е да се попречи на заявителя, който иска регистрацията, да придобие въпросната марка. В това отношение в съответствие с член 42, параграф 5 от този регламент след разглеждане на възражението срещу регистрацията заявката за регистрация на марката се отхвърля за всички или за част от стоките или услугите, за които е поискана регистрация на марката, или възражението се отхвърля

57 При това положение жалбоподателите не могат да твърдят, че целта на производството по възражение срещу регистрацията е била да се определи отговорността на Carolus C. при нарушаването на техните изключителни права върху по-ранните им марки на ЕС.

58 Що се отнася, от друга страна, до иска за установяване на нарушение, предявен пред национална юрисдикция, действаща като съд за марките на ЕС, с такъв иск притежателят на по-ранната марка на ЕС цели съдът да забрани използването на знак, който създава вероятност от объркване със знака на по-ранната марка на ЕС. По този начин притежателят на марката на ЕС цели да ангажира отговорността на нарушителя за нарушаването на изключителните му права.

59 В случая с решението на Търговския съд, Брюксел от 28 юни 2012 г. е уважено искането на жалбоподателите за установяване на недействителността на марката на Бенелюкс „ENGLISH PINK“ и за забрана на използването на този знак в Европейския съюз.

60 Макар да е вярно, че в обжалваното съдебно решение, по-конкретно в точки 10 и 65 от същото, Общият съд описва неправилно тази забрана като забрана за използване на марката на Бенелюкс „ENGLISH PINK“ на територията на Съюза, тази неточност не поставя под въпрос направения в точка 54 от настоящото решение извод, че предметът съответно на делото, разгледано от Търговския съд, Брюксел, и на делото, разгледано от EUIPO, не е един и същ и следователно посочената неточност не може да бъде основание за отмяната на обжалваното съдебно решение.

61 Следва освен това да се отбележи, че Съдът вече е направил разграничение, макар и с оглед на различна фактическа обстановка, между предмета на исковете за установяване на нарушение, за обявяване на недействителност и във връзка с регистрацията според Регламент № 207/2009, в смисъл че възможността за притежателя на по-ранна марка на ЕС да предяви иск за нарушение на марка срещу притежателя на последваща марка на ЕС, не може да обезсмисли нито предявяването на иск за обявяване на недействителност пред EUIPO, нито наличните механизми за предварителен контрол в рамките на процедурата по регистрация на марките на ЕС (вж. в този смисъл решение от 21 февруари 2013 г., Fédération Cynologique Internationale, C-561/11, EU:C:2013:91, т. 48).

62 Наистина, с оглед на припомнената в точка 50 от настоящото решение изключителна компетентност на инстанциите на EUIPO да разрешават или да отказват регистрацията на марка на ЕС, всяко производство пред EUIPO за регистрация на марка на ЕС или по възражение срещу тази регистрация неизбежно има различен предмет от всяко производство, провеждано пред национална юрисдикция, дори когато тази юрисдикция действа като съд за марките на ЕС.

63 Затова следва да се приеме, че производствата пред Търговския съд, Брюксел и пред EUIPO са имали различен предмет и следователно Общият съд не е допуснал грешка при прилагане на правото, когато прави този извод. Тъй като условията относно идентичността на страните, предмета и основанието са кумулативни, тази констатация е достатъчна, за да се приеме, че решението на Търговския съд, Брюксел от 28 юни 2012 г. няма сила на пресъдено нещо по отношение на спорното решение.

64 При това положение Общият съд е могъл да приеме, без да допуска грешка при прилагане на правото, че принципът на силата на пресъдено нещо не е основание четвърти апелативен състав на EUIPO да бъде обвързан от решението на Търговския съд, Брюксел от 28 юни 2012 г.

65 Поради това първото и второто основание следва да се отхвърлят като неоснователни.

По третото основание

66 С третото си основание жалбоподателите изтъкват, че с отказа да отмени спорното решение Общият съд нарушава член 65, параграф 3 от Регламент № 207/2009. Жалбоподателите смятат, че по силата на общия принцип на силата на пресъдено нещо и на общите принципи на правна сигурност, на добра администрация и на защита на оправданите правни очаквания както четвърти апелативен състав на EUIPO, така и Общият съд е трябвало да приемат решение в същия смисъл като решението на Търговския съд, Брюксел от 28 юни 2012 г.

67 Както припомня Общият съд в точка 56 от обжалваното съдебно решение, признатото на Общия съд правомощие за изменение на решението на апелативния състав не означава, че този съд може да замени със своя преценката на апелативен състав на EUIPO и още по-малко да направи преценка по въпрос, по който посоченият състав не е взел още становище (решение от 5 юли 2011 г., Edwin/СХВП, C-263/09 P, EU:C:2011:452, т. 72).

68 Успехът на третото основание следователно зависи, както признават жалбоподателите в жалбата си, от обосноваността на поддържаното от тях становище, че четвърти апелативен състав на EUIPO е трябвало да вземе решение в същия смисъл като Търговския съд, Брюксел. От отхвърлянето на първото и второто основание обаче следва, че това не е така.

69 Следователно третото основание трябва да се отхвърли като неоснователно.

70 От изложените по-горе съображения следва, че тъй като нито едно основание не е уважено, жалбата трябва да се отхвърли в нейната цялост.

По съдебните разноски

71 Според член 184, параграф 2 от своя процедурен правилник, когато жалбата е неоснователна, Съдът се произнася по съдебните разноски. Съгласно член 138, параграф 1 от посочения правилник, приложим към производството по обжалване по силата на член 184, параграф 1 от същия, загубилата делото страна се осъжда да заплати съдебните разноски, ако е направено такова искане.

72 Тъй като EUIPO е поискала жалбоподателите да бъдат осъдени да заплатят съдебните разноски и те са загубили делото, те следва да бъдат осъдени да заплатят съдебните разноски.

По изложените съображения Съдът (четвърти състав) реши:

1) Отхвърля жалбата.

2) Осъжда Apple and Pear Australia Ltd и Star Fruits Diffusion да заплатят съдебните разноски.

Подписи